

ב. סברת חכמים שסייף חמור מחנק, שכן ניתן לאנשי עיר הנדחת ועבירתם חמורה ביותר שכן פושטים יד בעיקר. [ומאידך, חנק אינו מפורש בכתוב כלל אלא מהלכה (להלן נג.), ונתקבל שהיא הקלה מכל שאר המיתות. וכן סובר רבי יאשיהו. עפ"י רש"י להלן נב: ד"ה אלא להקל. ובערו"ל נ שם נתקשה בדברי רש"י].
וסברת רבי שמעון (ורבי יונתן – כדלהלן נג.) ומסתמא כן דעת רבי ישמעאל. תוס' שם) מבוססת על שיטתו שמדיחי עיר הנדחת דינם בחנק [ולא בסקילה כדעת חכמים], והרי עוון המדיח חמור מעוון הנידח – הרי שחנק חמור מן הסייף.

[שתי המחלוקות הנזכרות אינן תלויות בהכרח זו בזו. ואכן יש מי שכתב בדעת רבי יונתן (נג-נג) שסקילה חמורה משריפה כרבנן, וחנק חמור מסייף כרבי שמעון (עפ"י תורת חיים נג.). ויש מי שכתב בדעת רבי ישמעאל ששריפה חמורה מסקילה וסייף חמור מחנק (ערו"ל נ שם). ואולם התוס' (שם ובתורא"ש) כתבו שמסתמא הסובר כר"ש באחת המחלוקות, סובר גם באחרת כמותו, שלא מצינו שלש מחלוקות בדבר].

ג. סקילה חמורה מסייף; לחכמים – מכך שמדיחי עיר הנדחת דינם בסקילה והנידחים בסייף, והרי כח המדיח מרובה (= עבירתו חמורה) מכח הנידח.
לר' שמעון: מכך שמדיחי עיר הנדחת דינם בחנק והנידחים בסייף, וסקילה חמורה מחנק (כדלהלן) – הרי 'קל וחומר' שחמורה מן הסייף.
סקילה חמורה מחנק; מכך שהוציאה תורה דין ארוסה שזינתה מכלל נשואה, להיותה נידונת בסקילה ולא בחנק – הרי שהסקילה חמורה, שהרי עוון ארוסה חמור יותר מנשואה, שהקלון גדול יותר שפוגמת את עצמה ואת משפחתה. ועוד, שכן סקילה ניתנה למגדף ולעובד ע"ז החמורים שפשטו יד בעיקר. ולחכמים, יכלו לומר מקור נוסף – קל וחומר משריפה או מסייף החמורים מחנק, וסקילה חמורה מהם (תוס').

שריפה חמורה מסייף; לחכמים – מגזרה שוה אביה אביה בת כהן מבת ישראל, כשם שהסקילה האמורה בבת ישראל חמורה מהסייף, כך השריפה.
אעפ"י שפושט ידו בעיקר חמור, והרי עיר הנדחת בסייף – יש לומר מתוך שהחמורנו עליהם חומרא נוספת, שממונם אבד, לכך הקלנו במיתתם (עתד"ה קסברי).
לר' שמעון, קל וחומר מחנק החמור מן הסייף [לשיטתו הנ"ל].
שריפה חמורה מחנק; מכך שהוציאה תורה דין בת כהן נשואה שזינתה מחנק [כבת ישראל] לשריפה.
לחכמים ניתן ללמוד גם מג"ש הנ"ל, אלא שהביאו מן המפורש (רש"י. ועתד"ה מה, שזה שפושט [לר' ש] שהוציאה הכתוב נשואה בת כהן להחמיר, מקורו מגזרה שוה 'אביה' האמור בסקילה, סקילה חמורה מחנק, אף 'אביה' האמור בשריפה, שריפה חמורה מחנק.

דפים נ – נא

- ק"ב. מה דינה של בת כהן שזינתה, באופנים דלהלן?
א. היתה נשואה לכהן או לישראל כשר.
ב. בת כהן ארוסה.

ג. נשואה לחלל או לפסול לה.

ד. פנויה.

א. בת כהן נערה או זקנה (ובת כהן) הנשואה לכהן או לישראל, שזינתה; לחכמים, רבי עקיבא ורבי שמעון – דינה בשריפה.

לרבי ישמעאל – בחנק. (וכן סובר רב הונא בריה דרבי יהושע בדעת רבי להלן ס: – שכשהוציא הכתוב בת כהן מכלל דין הנואפת, לא הוציא אלא ארוסה, בדומה לבת ישראל ארוסה שיצאה מן הכלל).
ורבא פירש דעת רבי אליעזר שדינה בסקילה (שהעלתה תורה חומרת בת כהן בדרגה אחת, ורבי שמעון שסקילה חמורה מחנק בדרגה אחת).

ב. בת כהן ארוסה שזינתה; לחכמים – בסקילה. לרבי עקיבא ורבי שמעון – בשריפה. וכן דעת רבי ישמעאל ומשמע שלדבריו דוקא נערה בתולה, אבל בוגרת או בעולה – בסקילה. ע"ע להלן ס:.

ג. בת כהן הנשואה לעכו"ם לחלל לממזר ולנתין, שזינתה – לחכמים דינה בשריפה (ובת איש כהן – אעפ"י שאינה כהנת). ולרבי מאיר (וכן פירש רב יוסף בדעת רבי. ס:): – בחנק (כי תחל לזנות – יצאה זו שמחוללת ועומדת).

ד. בת כהן פנויה שזינתה, דינה כשאר פנויות ואינה במיתה. (לזנות. ואפילו לרבי אליעזר שאמר יש שם 'זנות' בפנויה [ולדבריו נעשית 'זונה' אפילו נבעלה לכשר], למדו בגזרה שוה אביה אביה מבת ישראל, שלא דיבר הכתוב אלא בזנות עם זיקת בעל).

דף נא

א. בת כהן הנשואה לזר שאכלה תרומה, מה היא משלמת?

ב. המזנה עם בת כהן אשת איש, מה דינו? מה דינם של זוממי בת כהן?

א. בת כהן הנשואה לישראל או ללוי כשרים – משלמת קרן ואינה משלמת חומש (שאינה 'זרה', שהרי יכולה לחזור לבית אביה לאכול תרומה).

גישאת (או נבעלה) לפסול – לדברי רבי מאיר משלמת קרן וחומש, ולחכמים משלמת קרן בלבד.
הלכה כחכמים (רמב"ם תרומות י"ב).

ב. המזנה עם בת כהן ארוסה או נשואה, דינו כמזנה עם בת ישראל; ארוסה בסקילה ונשואה בחנק (היא בשריפה ולא בועלה).

וכן עדיה שהוזמו, דינם כדין הבועל ולא כמוה (כאשר זמם לעשות לאחיו – ולא לאחותו. גם כאשר אין חיוב על הבועל, כגון שהוא קטן או שלא התרו בו, דינם כדין הבועל אילו היה חייב. תוס').

דף נב

א. כיצד מצות הנשרפים? ומניין שאין השריפה כפשוטה, שריפת הגוף באש?

ב. מצות הנהרגים כיצד?